

4. fejezet

Nagy világ

Az üreg egyre szélesedett, végül egy sötét helyiségbe vezetett. A hátsó falakhoz közelebbi részén a padlónak három aranyszínűen fénylő szabályos háromszög ragyogott, csúcaiknál illeszkedve, egy nagyobb szabályos háromszöget alkotva. A Triforce jel két oldalán fáklyák lobogtak zöld tűzzel, amiknek fénye halványan tükröződött a falakon. Az apró fények, ahogy mozogtak a tűz lobogását követve, varázslatos hangulatot árasztottak. Zelda közelebb lépett az aranyló jelhez. Bár már többször látta a tiszta fehér kövel körülvett kis tavacsát, ami a Triforce mögött helyezkedett el, most is lenyűgözte a látvány. De nem gyönyörködött túl sokáig, elővette az okarínát és játszani kezdett. Az a dallam hangzott el, amit ő már olyan jól ismert, hisz kisgyerekkorában Impa mindig ezzel altatta el. Nem csak nyugtató, harmonikus hatást keltő dallam volt, hanem mágikus erővel bíró is.

A tavacska felszíne szépen, lassan fényesedni kezdett, majd annak közepéből fénysugár tört elő. Aztán, a víz továbbra is csillogott, de a fénysugár eltűnt. Helyét átadta egy lebegő nőnek. Vörös-rózsaszín haja három felfelé, de mégse ugyanabba az irányba álló tincsből állt, amiken bimbókat mintázó zöld díszek lógtak. Ruhát nem nagyon viselt, csak egy fehérneműt és egy melltartót – mindkettő mintha levelekből lenne. Lábszárát pedig egy majdnem térdig érő csizma takarta. Ez akár fel is kelthette volna egy férfi érdeklődését – ha egy szép, emberi lányról lett volna szó. Végtagjainak aránytalan hossza és vékonysága, valamint arcának különös vonásai, tekintete nem engedte, hogy bárkiben is vágyat keltsen. Lassan, hangosan, jól kivehetően beszélt, talán túlságosan is.

- Zelda... Impa... Éreztem, hogy meg fogtok idézni mostanában. Ha a sejtésem nem csal – ritka volt az ellenkező eset – választ kerestek néhány olyan, különös dologra, amiket nem láthattok, nem hallhattok, meg nem foghattok, de tudjátok, hogy vannak.

- Ó, nagy tündér, mint mindig, most is igazad van. – kezdte Zelda. – Érzem, hogy valami változott, valami nincs rendben. Történt valami, aminek nem lett volna szabad megtörténnie...

- Maradjunk egyelőre mégis a fizikai síkon. Ki ez a Ganondorf? – vette át a szót Impa.

- A távoli nyugaton, ahol az ég és a föld nem olyan kegyes Fareo istennő teremtményeihez, mint errefelé... ahol ha nem vigyázol, könnyen letérhetsz az útról, és vissza többé nem találsz, hisz körbe-körben csak homokot látsz, alattad, körülötted, a levegőben... fölötted pedig általában csak a tiszta ég van, és a Nap, ami nem csak a tested, de az eszed is égeti... itt élnek egy különleges nép tagjai, a gerúdók. Különleges nép, hiszen minden gerúdó a női nemhez tartozik. Kivéve egyet... Száz évenként születik csak férfi köztük. Ő lesz mindig a fejedelmük, uruk, akinek lehetősége van elhozni a nép virágkorát, vagy hanyatlását.

- És mint tudjuk, az utóbbi igen ritka eset. – vágott a tündér szavába Impa..

A tündér nem sértődött meg, folytatta:

- Néhány évtizede született meg az új király, akit Ganondorfnak neveztek el. Minden fölött ő rendelkezhetett, mindenkinek engedelmeskednie kellett neki. Megteremthette volna a gerúdók birodalmát, folytathatta volna az elődei által elkezdett utat, hogy a sivatagot egyre barátságosabbá tegye... de ő többet akart. Sötét dolgok után kutatott, a mágia legördögibb formájának gyakorlásában kereste a boldogságát. Végül megtalálta a legendás háromágú szigonyt. Választhatott: Ha magáévá teszi, ő lehet minden idők legerősebb sötét varázslója. Nem nehéz kitalálni, mit választott. A népe érdekei már rég nem foglalkoztatták, csak sötét tudományának tökélyre fejlesztése. Ő magának, egyedül magának akarta Hyrule-t, és az egész világot. Ereje mindennél nagyobbra nőtt... majdnem mindennél. Így hát nem meglepő, hogy mit tűzött ki célnak: A világon lehető, legnagyobb, legeslegnagyobb erő megszerzése, az isteneké.

- Tehát valóban a Triforce-ot akarja. – motyogta halkan Impa, enyhén bólogatva fejével.

- Mint tudjuk, Hyrule első nemzedéke megépítette az Idők templomát, és olyan varázssal zárta azt be, hogy még Ganondorf hatalma sem képes kinyitni. Az Idő temploma az a hely, ahol a Szent Birodalomba lehet belépni, és megszerezni a Triforce-ot. Az Idő Kapujának négy kulcsa van. Ha mind a négyet birtokolja valaki, kinyithatja azt. E négy kulcsot négy, egymástól külön élő nép őrzi. Az egyik kulcs, Farore Smaragdja az erdő lakóié, a kokiriké, akik védő szellemükkel, a Deku fával olyan jól elzárkóztak a többiektől, hogy sokan nem is hisznek létezésükben. Nayru Zafirja a zoráknak, a víz urainak a birtokában van, azon belül is ez a királyi család jelképe. A goronok, a hegyek lakóinál hasonló a helyzet: A királyi koronát tulajdonképpen Din Rubinja jelenti. Ezeknek a valódi funkciójáról már réges-rég elfeledkeztek a népek.

- Azt hiszem értem már, miért egyszerre érte katasztrófa a zorákat és a goronokat. – kiáltott fel Zelda, olyan lelkesedő hangszíval, mint mikor egy feltaláló nagyon sokat dolgozott az ötletén, és végre a gondolat testet öltött.”

- És a kokirik? Velük mi történt? Vagy a Deku fa erejénél még nem nagyobb Ganondorfé?

- Sajnos, igen, nagyobb volt. A Deku fa szellemének jelenléte annyira természetes volt hosszú időkön keresztül, hogy nincs pillanat, amikor ne tűnne fel hiánya... de azt súgják nekem az erdőben élő tündértársaim, hogy a kő nagyon is biztonságban van, Ganondorf nem kapta meg még, amit akart.

- Miért nem veszi el egyszerűen a követ? – tette fel a kérdést Zelda.

- A kövekben is isteni hatalom rejtőzik, és ily módon erősen kötődnek „tulajdonosukhoz”. Nem lehet őket csak simán ellopni.

Zelda, ha nem is értette a magyarázatot, inkább már kérdést tett fel:

- És mi a negyedik kulcs?

Impa válaszolt a tündér helyett:

- Ott tartod a kezében.

Zelda hirtelen az okarínára nézett. Szóval nem csak azért nem játszhatott rajta gyakran, mert „családi ereklye, amire vigyázni kell”.

- Ha nálad a három kő, és a híliai nemzetség királyi családjának hangszerén, az Idő okarínáján eljátszod az idő dallamát, megnyílik az út a Szent Birodalomba. Ilyen még nem történt meg... a bölcsek úgy határoztak, csak olyan szörnyű kerüljön erre sor, amikor már semmilyen más megoldás nincs a világ megmentésére, ami minden népnek közös érdeke. Szerencsére ekkora katasztrófa még nem történt a világgal soha. Viszont ha egy gonosz ember szerzi meg a hatalmat, az lesz ilyen katasztrófa. Ezt meg kell akadályozni. Ganondorfot meg kell állítani.

- De hogyan? – kérdezte Zelda

A tündér viszont ismét fénysugarba kezdett költözni, miközben ezek a szavak hangzottak el szájából:

- Az én erőm viszont véges. Az ebben a világban töltött időm egyelőre lejárt. Még egy fontod dolog: Erről gondolom, érthető, hogy nem beszélhetek senkinek. Akár végzetes következményei lehetnek. Csak egy valakivel tehettek kivételt. Ne aggódjatok, tudni fogjátok, ki lesz a társatok.

A tündér teljesen fénybe burkolta magát, végül ez a fény eltűnt a világítól felszínű tavacskában...

Link lassan haladt. Körös-körül csak füves puszták, helyenként egy-két fával tarkítva. Illetve csak majdnem, messze északkeletre egy nagy vulkáni hegy volt látható... mögöttük pedig természetesen a hatalmas erdő. Időnként bekapott egy-két falatot a tarisznyájából, amikor éhes volt. Mindeközben Navi mesélt neki néhány lényeges dolgot az erdőn kívüli

világról. Néhány óra gyaloglás után már látszódtak a királyi város falai... amit Link úgy érezte, mintha már látott volna korábban. Alkonyodott már, mire jobban szemügyre vehette a helyet:

Egy nagy kőfal, előtte egy patak. Egy felvonóhíd. Fölötte egy jelkép. Két arany szabályos háromszög csúcsán egy harmadik.

- Tudtam, hogy valahonnan ismerős az a hely! Ott voltam abban az álmomban, amiből ma reggel költöttél fel! – kiáltott fel Link, és a városkapu felé mutatott.

- Már nincs messze. Még érvünk oda, mielőtt teljesen besötétedne.

Link gyorsította a haladási tempót, a könnyed séta először kocogásba, majd futásba ment át. De hiába, a Nap már előbb eltűnt a nyugati horizonton, és a kapuőrök felvonták a hidat.

- Neee, ezt meg miért kellett? – Link sebessége már a sprinthez közelített, mire elérte a várost körülölelő patakot, és a felvont hidat. – Kérem, engedjenek be! – üvöltötte, de válasz nem érkezett, se szó, se tett formájában.

Pár másodperc csönd után megérkezett a válasz.

- Link... azt hiszem, rájöttem miért zárták be a kaput – mondta Navi, majd fizikailag is megvilágította az okot. Ami nem volt más, mint két csontváz. Nem akármilyen csontvázak voltak, ugyanis azok általában félelmet szoktak kelteni. Ezeknek a kis méretükkel, a nagy, hosszúkás fejükkel, folyamatosan összekoccanó fogsoraikkal inkább komikus kisugárzásuk volt.

- Ez valami vicc? – tette fel a költői kérdést Link.

A két kis csonti közeledni kezdett felé, feltartott kézzel. Az egyik ütött volna, de Link hamarabb kitért előle, majd levágta a fejét. A csontváz ezután... eltűnt. A másik „lény” esetében meg sem várta, hogy az támadjon, előbb vágta le. Ez a csontváz is köddé vált.

- Ez csak valami buta vicc lehetett! – nevetett fel Link.

De aztán újabb, hasonló csontvázak tűntek elő, amik szintén csak néhány másodpercig „éltek”. Aztán új csontvázak, újabb kardcsapások, megint új csontvázak, és ez így ment csaknem egy percig.

- Link, ennek semmi értelme. Ezek nagyon ügyetlenek, és ha ébren vagy, nem is tehetnek kárt benned, de aludni is kéne. És nem hiszem, hogy elfogynának...

- Azt hiszem, igazad lehet. – majd egy közeli fa felé futott. Gyorsan felmászott rá, elhelyezte magát úgy, hogy a legkevésbé legyen kényelmetlen, majd lenézett a csontvázakra – mindkét értelemben. A három szánalmas élőholt csak járta körbe a fát és hadonászott.

Aztán feljebb nézett, a már alig látszó erdő irányába. Vajon most mi lehet otthon? Mi lehet a barátaival, mi lehet Sariával... most, hogy már nincs Deku fa. Aztán egyre álmosabb lett, ami nála ritka volt, mindig ő volt a legtovább fent maradók egyike. De egy ilyen fárasztó nap után ezt nem olyan nehéz elképzelni. Pár perc múlva már az álmok világában járt.

„A Nap már rég eltűnt az égboltról, helyét átadta a fakó Holdnak. Sötét volt, a Hold gyenge fényén kívül csak egy tündér világított. A Nagy Deku Fa hullatta halott leveleit a földre, enyhe szellő adta meg esésük irányát. Ezeknek susogása volt az egyetlen hang, ami Saria fülébe eljutott. A lány pár méterre állt csak egykori védelmezőjük maradványai előtt, annak égbe nyúló koronájának irányába fordítva fejét. Aztán egyre csak lejjebb és lejjebb járt a tekintete, mintha csak egy levelet követne szemével. Végül a levél földet ért, Saria tekintete is a földre szegeződött, majd már csak befelé – becsukta szemét. Zárt szemhéjai közt képek nem hatoltak át... csupán egy könnycsepp. Lassan, mint a Deku Fa levelei ahogy estek, lassan haladt a bánat vagy néha öröm szimbóluma a kokiri lány arcának alsó része felé.

Jobb kezét felemelte, hogy letörölje azt, miközben tündére csilingelni kezdett. Saria gyorsan kinyitotta a szemét, hogy lássa is, amit háta mögül hall: lépteket hallott. Mire fejét hátrafordította, karjaira már fogás nehezedett, de nem kokirié: Kemény volt, mint a csont. Hátranézett, mindkét karját egy-egy talán valaha élő kéz ujjpercei tartották fogva. Nem csak

ezen kezek gazdáit látta a rémulően néző Saria, még megannyi kis testű, nagy fejű élőhalott állt mögötte, valamint pár nagyobb is, fáklyákkal kezükben. Ők keltették a legnagyobb félelmet. Újabb és újabb kicsi csontvázak tűntek elő a semmiből, már-már olyan sokan lettek és olyan közel egymáshoz, mint hangyák a bolyban.

Saria rántást érzett karjain, valamint fogást most már vékony lábain is. Hirtelen nem a csontok és lobogó lángok voltak szemei előtt, hanem a tiszta, sötét ég és a Hold. Végtagjait elengedték a kis csontvázak, azonban továbbra is kemény kezek érintését érezte... a hátán. Majd oldalra fordította fejét, látta, amint őt maguk fölött a nála kisebb csontvázak társaik kezébe adják, és ők is tovább. Fölötte a sötét ég, alatta tengernyi élőholt kemény kezének érintése. Azok Sariat a falu felé vezető ösvény irányába vitték. Aztán, még az út felénél talán, elfogytak a csontvázak, a lány a földre huppant, ami sokkal puhább és kellemesebb érzés volt, mint a kemény csontok.

Saria gyorsan felállt, látta a tengernyi kis csontvázat, akik mind feléje néztek, fogsoraikat kocogtatva. Majd megfordult, és ekkor rémulóan meglepetten igazán. Egy nagy, sötét, gonosz alak állt előtte. Tekintete már önmagában bántotta Sariat, aki az ijedtségtől már mozdulni sem tudott. A sötét alak jobb kezét a lány feje fölé emelte, és...”

- NEEEEEEEEEEEEEM! – ordított Link, karjával lendülettel csapva, mintha kardjával épp a rémálmaiban már másodszer visszatérő alaknak vágná le a fejét, arról a gonosz, kárörvendő vigyort. A hirtelen mozdulat egyensúlyvesztéssel járt, Link nagy puffanással landolt a földön.

- Ugye nem esett bajod? – kérdezte Navi aggódva.

- Egyben vagyok. Nagyon remélem, Saria is.

- Megint rémálom? – kérdezte a tündér szomorúan.

A válasz nem szó, hanem lassan bólintó fej formájában érkezett.

A kis csontvázak eltűntek, minden teljesen nyugodt volt, mint előző nap. A város kapuja nyitva állt, a felvonóhid vízszintes helyzetben volt. Navi hangulata vidámra váltott, jó kedélyűen megjegyezte:

- Ritkán ébredsz ilyen korán. Alig múlt el hét óra.

- Remek, a hercegnő még biztos alszik, így van idő körülnézni a városban.

- Jó, most igazad van – mondta a tündér egy nagyobb sóhaj után. – Valóban, hogy nézne már ki, hogy felébresztjük egy uralkodó lányát. De kilenckor indulunk a kastélyba.

Az igenlő választ ismét bólintás jelezte, ezúttal határozottabb, gyorsabb, mint nem sokkal ezelőtt. Link talpra állt, és bár az első lépéseken még meglátszott az esés hatása, utána teljesen természetesen mozgott.

A fal belső oldalán, a kaputól nem messze egy férfi állt, páncélban, sisakban. Kezében lándzsa volt, a falhoz kapcsolódó kis épület ajtaját őrizhette. Jókedvűen köszöntötte Linket:

- Üdvözöllek városunkban! Remélem, jól fogod érezni magad. Segíthetek valamiben?

Link és Navi már megbeszéltek az úton, hogy ha lehet, kerülik látogatásuk valódi céljának említését.

- Izé... Köszönöm, uram, azt hiszem, boldogulok. – kezdte Link zavartan. – Nem unalmas egész nap itt állni?

Az őrt láthatóan meglepte a kérdés, ritkán hallhatott ilyet.

- Valakinek ezt a munkát is el kell látnia. De nem mindig itt állok persze, van, hogy a kastélyban vagy máshol... És néha csak nekünk, a katonáknak lovagi játékokat rendez a király, ami valamennyire kárpótol az unalmas munkáért.

- A kastélyban is? – Linknek az őt utolsó mondata az egyik fülén bejött, a másikon kiment. – Tudna a mesélni a hercegnőről? A barátaimnak megígértem, hogy ha találkozni nem is fogok veled, legalább megtudok róla pár dolgot. – Link mintha maga is furcsállná, miket mond. Nem is a tartalommal kapcsolatban. A magázásnak viszont értelmét nem látta, azt se találta meggyőzőnek, amit Navi mondott még tegnap, gyaloglás közben: „Így szokás.”

- Hát... végülis igen. Zelda hercegnő gyönyörű. Anyjára emlékeztet, aki sajnos már nincs köztünk. Két szép kék szeméből csak vidámság árad, mindig mosolyog. Hosszú, szőke haja rendezett. Zelda nagyon szereti a zenét, gyönyörűen játszik okarinán és hárfán. Olvasni is szokott, de játékkal még mindig több időt tölt. Általában a szobájában szokott lenni, de ilyen szép időben nagy eséllyel a belső kertben tartózkodik.

Itt a páncélba öltözött ember kis szünetet tartott, amit Link ki is használt, hogy egy konkrét kérdést tegyen fel.

- Mikor szokott lefeküdni este? Erre nagyon kíváncsiak otthon. – kérdezte Link mosolyogva. Magában elgondolkozott ismét, mire való ez a magázás? Ha nem mondta volna a kérdése mellé az „Erre nagyon kíváncsiak otthon.”-t, talán képes lett volna az őr magára érteni a kérdést.

- Elég, ha annyit mondok, mindig az ő szobája az a kastélyban, ahol utoljára alszanak el a fények. Természetesen ennek megfelelően ő is kel fel az utolsók között, pár álomszuszék társam alszik csak tovább, mikor reggel épp nem örködnek.

- Nagyon köszönöm, uram, további jó napot!

- Én köszönöm! Nem sok ember áll meg velem beszélgetni. Érezd jól magad a városban, arra van a vásártér. – mutatott lándzsájával a kapuval ellenkező irányba.

Link elindult az őr által mutatott irányba a fehér kőből kirakott úton. Először egy kisebb parkon keresztül vitte az útja, majd elérte az első házakat. Teljesen mások voltak e házak, mint az otthoniak. Kőből vagy téglából épültek, szögletesek voltak, tetejüket vörös cserép fedte, a falakat fehérre vagy világosszürkére festették. Szögletes ajtaik, ablakaik fából készültek. Amint Link előre haladt az úton, egyre hangosabbá vált a zszibongás. Végül elérte az út torkolatát, a vásárteret. Nagy, nyitott hely volt, házakkal körülvéve. Illetve mégse tűnt olyan nagynak, hisz olyan sok embert lehetett látni, amennyi összesen nem él a kokirik falujában. Néhány ház előtt ponyvával fedett pult volt látható, különféle tárgyakkal rajta. Sok-sok ember tolongott mindegyik előtt, az árusok nem győzték kapkodni a fejüket. De voltak emberek, akik épp nem kereskedelemmel ütötték el idejüket, hanem valamilyen játékban próbáltak szerencsét, például a céllövöldében, amely épületének ajtaja fölött egy céltábla volt a cégér, egy annak közepébe „találó” nyílvezzővel.. Nézelődött volna még Link, ha nem szólítja meg két fiatal ember. Mindkettő fehér nadrágot viselt, az egyik piros, másik kék pólót. Rövid, barna hajuk egyforma volt, bajszuk is, és az arcukon található széles vigyor is. Talán ikrek?

- Hahaha! Micsoda ruha, csak nem jelmezbálba készülsz? – mondta hangosan a piros pólós.

- És mi az a világító lebegő izé ott mögöttem? Hol szerezted? – folytatta a kék pólós.

Link nem tudta, mit mondjon, végül csak annyi hagyta el a száját:

- Nem.

- Haha, látom kicsit zavarban vagy, kisgyerek. Na, tényleg kíváncsiak vagyunk, honnan van ez a cucc. Nekünk is kell!

- Nem hiszem, hogy... – Link zavarban érezte magát.

Aztán Link elfutott, miután Navi „Menjünk”-et súgott fülébe. Még hallotta a „Ha, félénk kölyök” kiáltását. Előre nem igazán figyelt, talán ez volt az oka, hogy gyakorlatilag nekiszaladt egy vele nagyjából egykorú lánynak. Hosszú, vörös haja volt, és fehér ruhája.

- Hé, nézz a lábad elé! - kiáltotta.

- Ó, bocsánat... – Link úgy érezte, még szoknia kell a nyüzsgő, városi légkört, már ha egyáltalán meg akarja szokni.

- Várj csak... a ruhád olyan, mint... te ugye nem idevalósi vagy?

- Valóban nem...

A lány szeme megakadt Navin, és felkiáltott:

- Óh, tudom! Az erdőből jöttél, igaz? Szia, a nevem Malon. Az apám a Lon Lon farm tulajdonosa. Épp a kastélyba szállít tejet, és elkísértem idáig. Még nem jött vissza.

- Én meg.... Link vagyok. – már magabiztosabban beszélt. – Ő pedig Navi – mutatott a válla fölött lebegő tündérré.

- Örülök, hogy találkoztunk, Malon! – köszönt vissza csilingelő hangján Navi.

- Mi járatban vagy erre? Nem sűrűn látogatnak el erre a sűrű erdő lakói... Mindig is tudtam, hogy a tündérek valóban léteznek! – lelkesedett Malon.

Link úgy érezte, válaszolhat:

- A kastélyba kell mennem egy... – kis szünet – fontos ügyben.

- Óh, ha már arra mész és találkoznál az apámmal... elég régóta van már ott, lehet, hogy megint....

- De nem most, majd csak pár óra múlva. – vágott Link a lány szavába. – addig biztos visszaér. Én most körülnézek addig itt. Szia.

Miután elköszöntek egymástól, máris ismét megszólították az ikrek:

- Ó, szóval az erdőből jöttél! Mondhattad volna! Tudsz hozni nekem is egy tündért? – kérdezte mohón a piros pólós.

- Hé! Mi is élőlények vagyunk, nem lehet csak úgy...!

- Kár... – mondta csüggedten a másik iker. Témát váltott: - Hallottuk, hogy a kastélyba készülsz? Kétlem, hogy beengednének. De könnyű beosonni. Érthető módon, az örök nem veszik elég komolyan a munkájukat. Már voltunk benn.

- De nem loptunk el semmit! – szólt gyorsan a másik, hogy elkerüljék a félreértést.

- Izé... kösz... vagy mi. Viszlát! – és Link ismét elfutott.

Most már nekiláthatott a körülnézésnek. Nézegette a pultokat, és az ezerszám eladó dolgot. Az illatos süteményektől az aranszínű mécseseken keresztül az éles pengéjű kardokig minden megtalálható volt. Bár Linknek nem kevés pénze volt, csak nézelődött, nem vásárolt semmit, aminek két oka volt. Az egyik, hogy nem akarta kivárni a hosszú sorokat – minden eladóra jutott egy –, a másik pedig az, hogy nem is igazán tudta, mit szeretne igazán, hisz olyan nagy volt a választék, és az áruknak csak töredékéről tudta egyáltalán, mi az. Teljesen belefeledkezett a tárgyakban való gyönyörködésbe.

Az erdőben a vásárlás úgy zajlott, hogy az eladó – általában a deku bokrok közül kerültek ki, a kokirik közül csak páran voltak, akik kereskedelemre adták fejüket – szólította meg a „vevőt” és kínálta portékáját, győzködve őt, hogy „Meg kell vened! Szükséged van rá, kihagyhatatlan ajánlat!”. A falu bazárján kívül nem is volt állandó bolt. A ravasz növények járták az erdőt, ritkaságok és olyan balekok után kutatva, akiktől potom áron tudtak venni vagy cserélni értékes dolgokat, vagy akikre drágán rá tudtak sózni valami vackot. Az ilyen életmódot folytató dekek így rengeteg kalandot átéltek, szinte sohasem unatkoztak... néhányan viszont volt, hogy eltűntek, és többé nem látták őket. Itt egészen máshogy mentek a dolgok, az árusoknak nem igazán volt problémájuk azzal, hogy kínált tárgyaik új gazdára találjanak.

Linket meglepetésszerűen érte a „támadás” a neki rohanó és őt majdnem lábáról ledöntő lény részéről, ez ki is zökkentette a nézelődés bűvöletéből. A kis négylábú állat térdéig is alig ért, testét hosszú szürke szőrme fedte. A kutya után futott egy kövér, barna hajú nő, utána kiáltva:

- Állj meg, kicsim! – majd a „karambol” után, mikor a kis állat megállt, ő is. – Ó, elnézést, ugye nem esett bajod? Épp a jövő héten a Lon Lon farmon megrendezendő kölyökkutya futóversenyre készítem fel Richardot. Nagyon jól fejlődik. – mosolyodott el.

- Jól, nincsen semmi bajom. – Nem is olyan rég egy a kiskutyánál sokkal kevésbé békés lény támadta meg Linket, ez ahhoz képest semmiség volt. – De miért itt a zsúfolt városban futtatja a kutyáját és nem kint? – Megint ez a fránya magázás...

- Ja, tényleg! – kiáltott fel szórakozottan. – Köszö az ötletet, és még egyszer bocsánat. További jó napot! – azzal ölébe vette a kiskutyát és a város kapuja felé futott.

Ugyan a testalkatához képest igen gyorsan futó nő valószínűleg már nem hallotta (lehajtott fejjel mintha kutyájához beszélt volna, csak nehogy most ő menjen neki valakinek) Link azért köszönt neki egy „Viszontlásárát”.

Az apró „balesetet” nem igazán látta vagy hallotta senki (vagy pedig egyszerűen nem érdekelte őket), egy embert kivéve. A többiekhez képest soványabb és alacsonyabb – alig volt magasabb Linknél – férfi barátságos hangon szólt a fiúhoz:

- Szia, téged még nem is láttalak. Ugye te is híliai vagy...

- Tessék? Az mit jelent?

- Jaj, tudod a híliai nemzetség tagjainak hosszabb, hegyesebb füle van, mint az átlagos embereknek. – Linknek most tűnt fel igazán, hogy rajta... meg ezen a fickón kívül szinte mindenkinek jóval gömbölydedebb füle van.

- Nem, én kokiri vagyok. Az erdőből jöttem.

- Ó, értem. Azt mondják, nekünk híliaiaknak azért van ilyen fülünk, hogy halljuk az istenek hangjait. De én még sohasem hallottam.

- Izé... Sok sikert hozzá a jövőben! – mondta elmosolyodva, majd továbbállt.

Azt még hallotta, hogy egy szép, lány női hang a következőket hallatja:

- Drágám, ki volt ez a gyerek?

Link megállt, hátranézett. Elég távol volt már ahhoz, hogy a hanghoz tartozó világoskék ruhát viselő, szép arcú hölgy – neki is hosszú, hegyes füle volt, ezek szerint valószínűleg „híliai” – és párja – akivel Link előbb váltott szót – ne vegyék észre, hogy őket figyel.

- Valaki az erdőből. Őket ha jól tudom még ritkábban látni errefelé, mint minket.

- Jól tudod, csak nagyon fontos esetekben hagyják el szülőföldjüket. Én még sosem láttam kokirit ezelőtt.

- Kicsit zavarban volt. Szerintem hagyjuk őt és térjünk vissza a városnézéshez, oly sok mindent nem láttunk még és csak pár napot vagyunk itt.

- Rendben. Szerintem nézzük most meg az Idő Templomát, azt mondják, a királyi város egyik legnagyobb nevezetessége. Látod azokat a tornyokat? – mutatott egy irányba, Link követte tekintetével. – Ezek az Idő Templomának a tornyai. Ránézésre is máshogy néz ki, mint a város többi része, régebben épült. Legendák szerint az Idő Temploma a bejárat a Szent Birodalomba.

A beszélgetés többi részét Link nem hallotta, a tőle nem messze lévő boltos figyelemfelkeltő kiáltásai miatt. A különböző trombitákat, sípokat és hárfákat áruló ember standja elöl épp elfogytak az emberek.

- Hangszert vegyenek! A zenénél nincs jobb egy fárasztó nap után! A zene elengedhetetlen része a mulatásnak, sőt, a zene még a koncentrációban is segít! Csak tessék, jöjjenek emberek, itt találják Hyrule Királyi Városának legszebben szóló trombitáit! Vagy ha valami lány muzsikára vágnak, mi sem lehet jobb választás a hárfáknál. Most még két rúpiával olcsóbbak!

Link ezután a szöveg után a tarisznyájában lévő okarínájára gondolt... és Sariára. Az ő gyönyörű hangjára, vidám dalaira, amikkel mindig fel tudta vidítani Linket ha épp szomorú volt, vagy legalábbis enyhíteni bánatán. Eszébe jutottam azok a szép reggelek, amikor Saria gyönyörű énekére ébredt álmából. Sokkal könnyebben, frissebben ébredt ilyenkor, gyorsan is hagyta el az ágyát, kis házát, hogy minél előbb elmondhassa a lánynak, milyen szépen énekelt. Ő ilyenkor mindig elpirult, néha Link is.

Még egyszer a templom irányába nézett, úgy érezte, ez túl messze van tőlük ahhoz, hogy megnézzék – pedig Link érdeklődését különösen felkeltette az ódon építmény.. Ugyanebben az irányban, jóval közelebb (gyakorlatilag a vásártér „sarkában”) egy másik épületet is látott. A kis fehérfalú kőház ajtaja fölé nagy, színes betűkkel volt felírva: „Vidám

Maszkbolt”. Link be is lépett a kicsit nyikorgó faajtón. A kívül fakó házikó belül annál színesebb volt, a falak szalagokkal, virágokkal díszítve. A pult üres volt, hasonlóan az amögötti, falon lévő polchoz. Linken kívül még egy ember nézelődött itt.

- Micsoda furcsa bolt, igaz? – szólalt meg.

- Nem tudom...

- Most olvastam azt a írást, de még mindig bizarr. – mutatott a falnak döntött, Linknél nagyobb méretű táblára. Nagy, díszes betűkkel ez állt rajta:

Vidám Maszkbolt

Olvasd el!

Hogy működik ez a bolt? Mi nem eladjuk
neked a maszkokat, hanem kölcsönadjuk.
Te majd egyedül eladod őket. Aztán meg-
adod nekünk a pénzt amit érte kaptál, és mi
máris adjuk az újabb maszkot. Kérlek, próbáljátok ki!

A Vidám Maszkbolt tulajdonosa

- Valóban szokatlan, de nekem tetszik az ötlet. – mondta Link.

- Kíváncsi vagyok, mikor fog kinyitni.

Navi ekkor Link fülébe súgta:

- Most már menjünk, itt az idő.

Link fejbőlintással jelezte, hogy „rendben van”. Kiment a nyikorgó ajtón, majd körülnézett. A kastély messziről látszott, Link el is indult egy szélesebb úton annak irányába. A vár nem érintkezett közvetlenül a várossal. Nagy, lankás lejtésű domb alján volt a város széle, tetején pedig a kastély. Az úton egy őr állott, lándzsával. Máris észrevette a közeledő Linket.

- Üdvözöllek, mi járatban? – kérdezte hangosan.

Link közelebb jött, érezte, hogy a párbeszéd elkerülhetetlen. És különben is, volt egy ötlete arra az esetre, ha elkapnák. Inkább itt próbálja ki, mint esetleg később, mert ha később nem válna be (amikor már a tényleges belopódzásról van szó), akkor bajba kerülhet.

- Uram, én... a hercegnőt szeretném meglátogatni.

- Haha, Zelda hercegnőt? Gondolom, a városban hallottál róla és élőben is szeretnéd látni. De ki kell, hogy ábrándítsalak, kizártnak tartom, hogy a hercegnő szívesen látna olyanokat, mint te. Menj haza!

Ekkor Link zsebét kívülről megérintette, pénz csörgése hallatszott. Az őr kedélye máris változott.

- Bár, ha jobban belegondolok, Zelda nagyon kedves lány tehát ki tudja, lehet, hogy jól kijösztek majd egymással. – Link már előre sejtette, mi lesz a következő mondat. – De ezzel szabályt szegek meg, ugye érted, mire gondolok? – Link bőlintással válaszolt. – Harminc rúpia, de mások nehogy észrevegyenek, tudjátok, vannak köztünk kevésbé rugalmasak is, és én is megihatnám a levét. Vigyázzatok, még egyszer nem engedlek be titeket.

- Nagyon köszönöm, uram! – majd Link elővett a zsebéből harminc rúpiának megfelelő apró, alig ujjbegyméretű kristályt. Öt kis zöld kő, egy kék, ami öt zöldnek felel meg és egy piros, ami húsznak.

Miután az őr átengedte, Link óvatosan körülnézett. A lankás emelkedőt virágok, helyenként fák tarkították, kivéve egy szélesebb sávot, ahol Link épp állt. Ez az út a palota főbejáratához vezetett, Link jobbnak is látta, ha letér róla, mondjuk a vár jobb oldala felé. Ezen az oldalon magasabb, meredekebb dombok is voltak, ami egy hegység lábát jelentette.

Link kicsit gyönyörködött a vár első kertjében, miközben lassan haladt a célépítményhez egyre közelebb. Az még külön egy felnőtt embernél is két fejjel magasabb vaskerítéssel volt körülvéve, kivéve a főbejárat helyét, amit viszont két katona őrzött. De ez Linknek, mint rutinos famászónak nem jelentett problémát, még ha itt fémről is volt szó. Itt talált is egy „hátsó ajtót”, ami előtt két fadoboz állt, „tej” felirattal és egy tehénfej képével. Valamint hangosan horkolt a földön egy pocakos, bajszos férfi, kék kertésznadrággal és piros pólóval.

- Nem lehet, hogy ez annak a lányka az apja, akivel a városban találkoztunk? Akkor értem már, miért nem ment még mindig vissza. – mondta Link.

Hozzáért a vállához, hátha felébred ettől az ember... de nem. Új terv, Navi a férfi füle mellé repült, majd hangos csengőhangot hallatott, ezután a szeme elé repült és erős fényt szórt. Ez most bejött.

- Mi a tehén? – kiáltotta hirtelen, miközben talpra ugrott. – Már le se csukhatja a szemét az ember egy kis időre? – úgy tűnik, Linket csak most vette észre. – Ó, szia, ki vagy?

- Link vagyok az erdőből. Maga meg ugye a farmról való és...

- Ja, Talon vagyok, a Lon Lon farm tulajdonosa. – vágott a szavába. – Én csak... – Hangján és artikulációján érezhető volt zavara. – a kastélyba mentem, hogy tejet szállítsak. Ha jól emlékszem, leültem ide, és azt hiszem elaludtam.

- A lány már jó ideje várja.

- Mi? Malon? Jaj, akkor azonnal megyek is. Nem kellett volna magára hagynom, hogy megvárassam. – utolsó szavait már futás közben mondta, el se köszönt.

Az ajtó nyitva volt, Link be is lépett.

- Merre? – kérdezte Navi.

- A városkapunál álló fickó szerint nagy eséllyel a belső kertben találjuk. Nézzük ott először.

Őrt ugyan nem látott, de Link végig óvatosan, lassan, csendben a fal mellett haladt, és minden sarkon alaposan körülnézett. A lopakodás nem volt neki újdonság, az erdő ennek gyakorlására jó terep volt. Az erdő... a Deku fa... Saria...